

1.

שדים לא נוטים חסד למילה הכתובה, מעבר להתעללות בקוראים האנושיים בצורת פריעת עמודים וקיפול "אוזני המור" אקראיות וחסרות הסבר. לכן ברור לכול המחסור הגדול בעדויות על האירועים שהתרחשו בעקבות מותו של אשמדאי השלושה-עשר. אם היו שדים שהעלו על הכתב את חוויותיהם, התייעוד יימצא כנראה בספריות של דור או צפת, ואף שד שמכבד את עצמו לא יקום מהספה כדי לקרוא אותן.

עד היום איש או שד אינו יודע איך הִחַרְשֵׁתָא עשתה זאת. לפניה היו עשרות שניסו, וגם אחריה היו עוד שניים או שלושה ניסיונות שהעלו חרס. מקובל לכנותה "חרשתא", מכשפה בארמית, פשוט משום שאין תואר הולם יותר. אילו היתה יודעת שמכנים אותה כך, בוודאי היתה מזדעזעת מבהונותיה הנעולות סנדלי שורש ועד לקצות חולצת הבסיס שלה וטוענת ש"זה ממש 'לא תיקום ולא תיטור'". אך לפני שנודעה בקרב דרי מעלה ודרי מטה, היא היתה בסך הכול בת אולפנה לשעבר שמנסה לשרוד את השירות הלאומי בשיניים ובציפורניים.

האוויר בקומת הגלריה של אולם קריאה יהדות בספרייה הלאומית בירושלים היה דלוח, וריח מתקתק של ספרים ישנים מילא אותו. לספרנים היתה התנגדות עזה להדלקת מזגנים גם בתחילת ספטמבר כשהחום עולה מעלה ונאגר תחת הגג כשמיכת פוך חונקת. בשעה רבע לשבע הספרנית הצעירה בדלפק שברה את השקט הקדוש בשלושה

צלצולי פעמון, והאולם נתמלא בחריקות כיסאות של פרופסורים, סטודנטים ושוחרי דעת שפסקו ממלאכת החקירה העיונית והשיבו בעל כורחם את גוויותיהם לעולם הזה.

הספרנים החלו ללקט את הספרים המיוממים שנותרו על השולחנות הארוכים. הקוראים האחרונים אספו את מיטלטליהם משמירת החפצים ויצאו מבעד לדלתות הזכוכית, שעוטרו בכרזות על אירועי התרבות של החודש בסימן אוסף קערות ההשבעה של הספרייה. דוד ממחלקת ההשאלה בקומת הכניסה הלך הביתה כבר בשש, ופיה של המעלית הקטנה שהעבירה את הספרים בין הקומות נשאר פעור כבאמצע פיהוק. הבניין כולו רחש בתנועת ההולכים ובהכרת טובה לקראת סגירת המקום.

גם עובדי הקפטריה של הקומה התחתונה, שמעולם לא נודעה בקפה איכותי במיוחד, החלו לסגור את הדוכן, והתחלקו במטלות הניקיון ושטיפת הכלים. אף אחד מהם לא הבחין בכחורה הנמוכה שחלפה על פניהם ונכנסה למסדרון שמעליו תלוי השלט "כניסה למורשים בלבד", המסדרון שהוביל לארכיונים ולמחסנים שבקרביה של הספרייה.

לא היה לאופיר צורך להתגנב. היתה לה הליכה שקטה, מתנצלת ושפופת כתפיים באופן טבעי. היא לבשה חצאית ג'ינס ארוכה שנגררה על הרצפה וחולצה כחולה עם תחרה זולה, שנלבשה מעל לחולצת בסיס בגוון אפרפר של בגד שכובס יותר מדי פעמים. על גבה נשאה תיק עצום בגוני שחור וסגול של אגודת השירות "נחשון", ועיניה האפורות היו ממוקדות מטרה באופן שלעיתים עורר באנשים שעברו איתה אי־נחות.

בסוף המסדרון עמדה המעלית, ובלוח המקשים שלה נקבעו שבעה כפתורים. כל הקומות מעל הספרייה "אפס" היו נגישות לכלל הציבור, אבל ארבע הקומות שמתחתיה דרשו מפתח ייחודי. מפתח שאופיר שאלה כאשר מנהלת הארכיב נכנסה לשאוב בפינת ההנקה שבמטבחון העובדים. המפתח פתח את קומה מינוס שלוש, אבל מינוס ארבע, שאלה ביקשה אופיר להגיע, סירבה גם למפתח.

לכך אופיר לא ציפתה. הפעולה ההגיונית ביותר במצבה היתה לפנות לאחור, לוותר. אולם הרהור כפירה זה לא עלה בליבה כלל. אדרבה, בעיני רוחה יכלה לראות גל של עפר ואפר מקיף אותה מכול עבר, ועיניים זקנות דוחקות בה להמשיך. המעלית שקעה מטה מטה אל מתחת לפני האדמה, אל תוך מבוכי הספרייה, ואופיר איתה, ראשה מחשב ומנסה למצוא דרך אל הקומה התחתונה והמוגנת ביותר של הבניין.

כאשר המעלית נפתחה, מצאה את עצמה במסדרון קצר, מסויד מדי, ודלת אש אפורה שעליה שלט: "מחלקת נדירים".

אופיר נכנסה פנימה וחלפה בין יער של כונניות אפורות, עמוסות ספרים וארגזים. האוויר היה כבד ויבש, תוצר של צווי השימור הנוקשים. היא לא העזה להדליק את האור, כדי לא למשוך תשומת לב, ורק האור הירוק הזרחני של שלט ה"יציאה" האיר את דרכה. היא עקפה את השולחן הקטן והעמוס של הספרן התורן ולחצה על הכפתור שזימן את מעלית הספרים.

המעלית נעה באיטיות טרחנית, נושפת ומתנשפת כבהתקף אלרגיה תמידי. כאשר נעצרה נפתחו הדלתות הקטנות שעליהן כתוב בשחור "מיועד למשא סחורה בלבד". אופיר טיפסה לתוך המעלית הקטנטנה והצטופפה בה ביחד עם התיק הגדול והכבד שלה. הדלתות סגרו עליה, והיא עצרה את נשימתה, מקווה שמשקלו של התיק לא יכריע את הכף וימנע מן המעלית להמשיך לתפקד כראוי. דפיקות ליבה מילאו את החלל הצפוף והדהדו בין קירות הפלדה שסגרו עליה ומשכו אותה אל המרתף הנסתר של הספרייה הלאומית.

לבסוף הדלתות נפתחו, אולם רק חשכה קידמה את פניה. ידה נשלחה אל הקיר, מגששת ומחפשת את מתג התאורה. מגע פרוותי ולח גרם לה לפלוט "שמע ישראל!" ואז היא מצאה את המתג ולחצה עליו. המרקם המשונה שנגעה בו קודם לכן התגלה כסחבת רצפה שנתלתה על מעקה הברזל. החדר שבו מצאה את עצמה היה רחב ידיים, אך תחת התאורה החיוורת של תנאי השימור יכלה לראות שניצבו בו כונניות ספורות בלבד. היא התפתלה אל מחוץ למעלית,

נעמדה ובחנה את המדפים. על כל מדף ניצבו קופסאות מרופדות וארגזים שנצרו בתוכם גלילים של עור במצבי התפוררות שונים. חלק מן המגילות היו מקוטלגות ונשאו שמות כמו "ספר הישר", "ספר מלחמות ה'" ו"ספר הרפואות – גניזת חזקיהו". בחלק מן השלטים היו יותר סימני שאלה מאשר מילים, וכן ציונים של שם התורם או מקור הרכישה.

היא עברה מדף-מדף ובחנה את התוויות עד שנעצרה מול אחת שכתוב עליה "חותם שלמה". אופיר אחזה בלולאת הפלסטיק ופתחה את הקופסה. היא ציפתה לאזעקה או לאורות אדומים שיחלו להבהב בכל הבניין. דבר לא קרה.

היא הרימה את המגילה. המרקם הפריך והשברירי של הקלף גרם לאצבעותיה לעקצן. היא חשה התעלות דתית כמעט. הנה עכשיו הכול יחזור להיות כפי שהיה בעבר, הכול הסתדר, בהשגחה עליונה מושלמת, איש לא תפס אותה ואיש לא גילה אותה. אולי השם רצה שכך יהיה, והיה בעזרה. אבל כשידיה, שאחזו במגילה, התרחקו מן המכל, החיישן שהוצמד לשולי הקלף החל להבהב, וקול אזעקה עולה ויורד חריש את אוזניה. ידיה חיבקו את המגילה לחזה ברחף מידי. מגיע לך, אמר הקול הנבזי בראשה. היא מיהרה לרסן את מחשבותיה ופחדיה המשתוללים.

היו לה רק רגעים ספורים לפני שמערך האבטחה של הספרייה ירדוף אחריה והמצלמות במסדרון יידלקו ויתעדו אותה. לכן מיהרה לחזור לעבר מעלית הספרים הקטנה ונדחקה פנימה. בזמן שהמעלית הזעירה עלתה ונאנקה תחת משקלה, אופיר התפתלה בתוך החלל הקטנטן כדי להוציא מן התיק שלה קופסה גלילית מאלומיניום וקרטון והכניסה בעדינות את המגילה לתוכה. ביתה החדש של המגילה היה מכל שחור שהוטבעו עליו בצבע זהב דמות של אייל מעל המספר "15", ומתחתם היה כתוב "Glenfiddich". קודם שקיבל מעמד מכובד זה, שימש מכל הוויסקי הישן שלקחה אופיר מאביה כלי אחסון למסרגות, פקעות חוטים ותחילותיהן המוצלחות יותר או פחות של כיפות, שהועברו כעת למשכנן החדש בכיס תרמילה.

היא דחפה את הגליל עם מטענו יקר הערך לתיקה העצום, וברגע שנפתחו דלתות המעלית מעדה החוצה במהירות ואז קפאה במקומה. אופיר מצאה את עצמה עומדת בקומת הכניסה מול שלושה מאבטחים, שנראו מופתעים כמעט כמותה. ראש החבורה, שימי, היה גבר גדול בעל מראה אבהי וכיפה סרוגה המסתירה קרחת הולכת ומתרחבת, שתפש את עיקר תפקידו כהארט פנים לנכנסים והערת פנים למי שלא הפקיד את החפצים שלו. אפילו עזות מצחם של סטודנטים ופרופסורים הסבורים שהם מעל החוק לא הצליחה לשבור את רוחו.

"מה את עושה שם?" שאל שימי.

הדחף לשקר היה עז, אבל אופיר לא היתה משקרת אפילו אם חייה היו תלויים בכך. "רק לקחתי ספר בהשאלה."
נראה שתשובתה הקלה עליו מאוד והוא הרים את מכשיר הקשר השחור שלו. "אזעקת שווא, זו בת השירות של הספרייה. אפשר לחזל"ש?"

בזמן שמכשיר הקשר רישרש קיוותה אופיר שאולי האירוע יסתיים ללא השלכות וחלפה על פני המאבטחים בהליכה הרגועה ביותר שיכלה לסגל לעצמה. מחשבותיה היו טרודות כל כך בשאלה איך להניח רגל אחת אחרי השנייה באופן בלתי מחשיד עד שלא שמה לב לשני המגנומטרים שניצבו בכניסה לספרייה, וקול צפצוף היסטרי ודק נשמע כשהקוד של המגילה נקלט על ידי המכשירים.

שלושת המאבטחים תלו בה עיניים גדולות.

שימי מסר את מכשיר הקשר לחברו שעמד משמאל, "תוודא איזה פריט זה בדיוק." לעמיתו מימין הורה בקול כבד, "תקרא לפרופסור שטרן." אף אחד לא אהב לערב את פרופסור שטרן.

לה עצמה הוא אותת בידו והוביל אל עבר גרם המדרגות המתעקל של הקפטריה. בקומה התחתונה הוא העביר את כרטיס העובד שלו על פני המכשיר הקבוע בקיר, והדלת נפתחה בקול צפצוף אלקטרוני גבוה אל מאחורי הקלעים של הספרייה, אל משרדי העובדים.
"אני לא רוצה לעשות עלייך חיפוש שיהיה לא נעים לשנינו," הוא

אמר כאשר סגר את דלת המשרד של מנהלת הכספים פנינה. הוא חיך במבוכה, כמקווה שאולי היא מכירה את הפרוטוקול יותר טוב ממנו. "בואי, תני לי את מה שלקחת, נחזיר אותו למקום, והכול יישכח." אופיר התיישרה מאחורי שולחן הפורמייקה הלבן ובחנה בביקורתיות את לוח השעם שננעצו בו פתקי נייר עם משפטים כמו "כל יום שלא חייכת בו – הוא יום מבוזבז".

מעבר לקיר הגבס הדק היא שמעה את צעדיו השועטים של פרופסור שטרן, המנהל האקדמי של הספרייה. הוא פתח את הדלת אבל אז שימי מיהר ללחוש, "הכול בשליטה", וטרק את הדלת בפניו. לא היה לאופיר ספק ששימי מקווה שלא יהיה צורך לערב את המנהל האקדמי, למען שלוות הנפש של כל הנוכחים.

"לא גנבתי שום דבר."

שימי חיך בסלחנות, "חבל עלייך, את צעירה, אין לך עבר פלילי, תחזירי לי את הגנבה ואני אגיד למשטרה שבדרך שזו היתה טעות, שג'וק הדליק את האזעקה או משהו."

צעדיו הכבדים והדורסניים של פרופסור שטרן על השטיח ליוו דפיקה על הדלת וקול עמום, "שימי, מצידך תקרע את התיק ותמצא את זה."

שימי נד בראשו וסימן לה להתעלם. "את רוצה אולי לדבר עם ההורים שלך? הם בטח יסבירו לך למה עדיף שנפתור את זה כאן בינינו."

אופיר נדה בראשה, "הם בבוסטון."

"את כמו חיילת בודדת?" הוא שאל באותו טון אבהי.

"לא", אופיר ענתה מהר, קולה צורם בעלבון, "סבתא שלי עברה שבץ, אז ההורים נסעו לטפל בה."

"אני מצטער לשמוע. אולי יש לך כאן מישהו אחר? אחים? דודים?"

"ארבעה אחים, אבל הם לא יכולים לטפל בזה." בבתים של אלדד

ואריאל בטח כבר סיימו את ארוחת הערב והמקלחות, ועתה הם רק התעסקו במקרים של ילדים סוררים שזחלו ממיטותיהם וביקשו "עוד כוס מים" וניסו לגנוב דקות ערות אחרונות לפני שיתכנסו לשינה.

הקול הנוהם מן הצד השני של הדלת הורה, "תתקשר לרכזת שלה!" אופיר ושימי החליפו מבטים. היא שקלה את האפשרויות הניצבות בפניה, ואז החליטה שהיא מעדיפה לחשוף את הטלפון שלה מאשר את המגילה שבתיקה. המכשיר שהניחה על השולחן היה אייפון חדש, בגוון נחושת ורדרד וממוגן במגן פלסטיק קשיח ומנצנץ. היא פתחה אותו וחיגה לליבנת, הרכזת שהיתה אחראית על בנות השירות של המוסדות הממשלתיים באזור גבעת רם. כאשר שימי עדכן אותה בנימוס הדובי החביב שלו על שהתרחש, קיבל בתגובה צעקות שהדהדו בכל החדר אף שהמכשיר לא היה מוגדר על רמקול: "זו לא בעיה שלי, זו בעיה של הרכזת של האגודה של הילדה! מה זה הדבר הזה?! איפה 'נחשו' מוצאים אותן?! תתקשר לרכזת השנייה שלה, הילדה הזאת היא הבעיה שלה! לא שלי!"

אופיר חייכה במרירות. בת שירות היתה תמיד עבד לשני אדונים. מעליה נהגו לריב בכל עת גם רכזת מקום העבודה וגם רכזת האגודה שהגיעה דרכה. בדרך כלל הן רבו עליה: כל אחת היתה בטוחה שהשנייה גוזלת ממנה ידיים עובדות באמתלות ותירוצים בסגנון "אבל יש עכשיו אורייתא" או "אז מה אם היא זכאית על פי חוק לשלושה ימי חופש בשביל הפסיכומטרי? עם ישראל צריך אותה עכשיו בסידור המחסנים של בניין האגודה."

להצלחה רכזות רבות, אך הכישלון הוא של בת השירות שנפלה בין הכיסאות.

"אני רוצה להתקשר למישהו," קטעה אופיר את הדממה המזועזעת של שימי.

"למי?" קולו מלא תקווה.

"לרב שלי."

"במצבך עדיף שתתייעצי עם עורך דין ולא עם רב," הוא ענה וחיך, מרוצה מן השנינות של עצמו.

"שאלת אותי למי אני רוצה להתקשר, ואני רוצה להתקשר לרב שלי."

מבחוץ שוב רעם הקול, "שימי, קח ממנה כבר את מה שהיא גנבה

ומצידי תן לה חמישים שקל ושתקנה לעצמה רומן רומנטי בסטימצקי במקומו.”

המאבטח נאנח והפנה את ראשו לעבר הדלת, “בואי, תני לי את מה שלקחת, אחרת אצטרך להכניס את פרופסור שטרן.”
אופיר לא הגיבה, יודעת ששימי לא יעשה דבר כזה כי כל העובדים בספרייה חששו מהאגרסיביות של הפרופסור המכובד, שהיתה עשויה להיות מופנית גם אל נוכחים לא מעורבים ולהחמיר כל מצב או מחלוקת. במקום זאת עברה להתרכז במכשיר שלה. מאחר שהבינה היטב שלא תוכל לנהל שיחת טלפון ראויה, היא פתחה את ההודעות והחלה להקליד על המסך.

כשימי התרומם היו בתנועת גופו לאות ואכזבה, אך היא לא הגיבה ולו בהנד עפעף. אופיר נותרה לכדה. צליל הנעילה מאחוריה לא עורר בה חרדה, אלא תחושת הקלה שלא תיאליץ להתמודד עוד עם נוכחותו של אדם נוסף.

היא הסירה את תיקה והניחה אותו על ברכיה. ידיה שלפו את המגילה מקופסת הוויסקי בעדינות אוהבת ופרשו אותה על ברכיה. היא ידעה שהנוסחה הנכונה צריכה להיות כאן היכנשהו. עיניה סרקו בזריזות שורות של אותיות ושרטוטים פשטניים למראה. אם רק תמצא אותה בזמן.

מעבר לקיר הגבס קולותיהם של שימי ושל פרופסור שטרן דקרו בגבה וזירזו אותה. “אתה מבין שהיא גנבה כתב יד שהשווי שלו מוערך בעשרות מיליוני שקלים?! זו מגילה עתיקה שהושקע הון בשימורה ובהגנה עליה!”

שימי מלמל משהו שלא הצליחה לשמוע, ואז פרופסור שטרן שאג שוב, “לא, זו היתה תרומה אנונימית לאוסף של הספרייה!”
אצבעותיה איבדו מן העדינות שלהן כאשר גלגלה את המגילה אנה ואנה בחיפוש אחר השורה הספציפית שהיתה זקוקה לה.

מאחוריה מפתח החליק בקול מתכתי לתוך המנעול. אדרנלין החל לשעוט בדמה, ותנועותיה נעשו נוקשות ומסורבלות יותר.
בתחתית הקלף, ליד החישן שהסגיר אותה, היא מצאה את

שחיפשה. היא שחררה את החיישן בעדינות ממקומו, מבלי לפצוע את המגילה, ושוב השליכה את התיק על גבה. לאחר מכן הגתה בקול את האותיות שכמעט בלתי אפשרי לנחש כיצד יש להגותן, ואת המשך המשפט, "וַיֵּצֵא, וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם, שֶׁתִּקְפְּלוּ לִי אֶת הַדֶּרֶךְ בְּלִי הַזֶּקֶר מ"ח אֵיבָרִים".

משב רוח הכה בה, אף על פי שעמדה בחדר סגור, ערמת תלושי השכר והמסמכים שנחה על השולחן נפרעה ועפה בחדר, הרפים צנחו סביבה אל רצפת השטיח בשלווה נוצתית. כאשר נפלו מטה הם פגעו והחליקו מעל משהו מוצק שעמד במרכז החדר והתגבש מתוך הרוח – עצם בלתי מוחשי וזכוכיתי שהתגבש לצורת פנים מעורטלת ומופתעת כמעט כמותה.

המציאות נעשתה לא יציבה ונמסה מסביבה ואז בכת אחת האוויר ברח מריאותיה.

כאשר המאבטח שימי ופרופסור שטרן פתחו את הדלת, חדר מנהלת הכספים היה ריק מאדם. מסביב לכיסא שבו ישבה אופיר היו מטבעות, כמה כרטיסים מגנטיים וטלפון נייד. המסך של הנייד היה פתוח על שיחת הודעות:

כבוד הרב, שלום, האם מותר לשאול
ספר קודש ללא ידיעת הבעלים?

כן, אם מחזירים אותו מהר וללא פגע.

2.

הרוח ארוכת הפנים אומנם נשאה את אופיר, אבל בו בזמן היטלטלה אנה ואנה כמבקשת להיפטר ממנה. אצבעותיה של אופיר התחפרו בגוף השקוף למחצה, מרקם של סיבי פרווה קצרים מדגדג את עורה. היא לא התכוונה לאפשר לדבר הזה, יהיה אשר יהיה, להפילה ממרום השמיים.

לכסוף הרוח המשתוללת הטילה אותה במיאוס נעלב בחניון האספלט המוטלא והמחורר שלפני מוזיאון ישראל, ונעלמה לדרכה בנשיפה. ברגע שכף רגלה נחה על הקרקע המוצקה, אופיר מעדה קדימה וחשה דחף עז לקרוס ולהקיא על הכביש. ראייתה נותרה מטושטשת דקות אחדות גם אחרי שהתייצבה ובמשך כמה רגעים היא חשה חסרת ישע, שברירית. למה היא צריכה את זה בכלל? נערות דתיות טובות לא אמורות לצאת להרפתקאות כאלה.

היא הכריחה את עצמה להביט סביבה למרות כאביה.

מאחורי מבנה הקופות של המוזיאון הציצה כיפת הבצל הלבנה של היכל הספר, וחורשת האורנים הקטנה מעבר לכביש ריקדה כעדות אילמת לנוכחותה של הרוח שהיתה והסתלקה. תיקה הכבד של אופיר הקשה עליה להזדקף. במקום לקום היא גררה את עצמה לשפת המדרכה, תחת ענפי העצים הדקים והצעירים שהקיפו את החנייה.

אופיר ידעה שעליה לנוע במהירות לפני שהמטרה תחל לבלוש אחריה, אך נזקקה לכמה רגעי מנוחה. ממילא ייקח להם זמן מה להתעשת אחרי שנעלמה. היא הושיטה את ידה אל הכיס כדי לחפש באיפון שלה את המסלול המהיר ביותר לחיפה. המכשיר לא היה שם. לא, לא, לא! זה היה האיפון שאבא קנה לה לפני שהם טסו לחו"ל,

תמורת הבטחה מפורשת שתתקשר אליו כל שבוע לעדכן במצבה ותשלח לסבתא רוז סרטונים. איך היא יכלה לאבד אותו כך, בלי לשים לב? ידיה נשלחו מיד לכיסים כדי לבדוק אם משהו אחר אבד. היא נרגעה כאשר חשה את הארנק שלה במקומו. לפחות זה. היא הוציאה אותו מכיסה. משקלו קל יותר משזכרה.

היא פתחה את הארנק ובחנה את תכולתו. ליבה נפל. הארנק חסר את כל המטבעות שהיו בו. גם כרטיס האשראי שלה לא היה שם, והרב־קו... בעצם רוב הכרטיסים המגנטיים שלה נעלמו, למעט כרטיס מועדון הלקוחות של שופרסל. איך יכול להיות שחפצים מתוך הארנק אבדו? אולי חלק מהם אינם יכולים לעבור בשעת קפיצת הדרך? היא ניסתה למצוא חוקיות בדברים שנעלמו לה, כי הבגדים שארזה והספר "מכתבים לטליה" נותרו בתיקה. אולי מתכות? אבל קופסת הוויסקי שלה עברה, וגם הדאודורנט־ספריי, והרוכסן של חצאית הג'ינס ושל התיק. אופיר שלחה ידה לכיס כדי לבדוק באינטרנט ממה עשויים הריצ'רצ'ים האלה, ונזכרה שהפלאפון שלה איננו. היא סיננה קללה. כלומר, אדם סביר בקושי היה מחשיב זאת לקללה, אבל אופיר הקפידה במיוחד על שפה נקייה בימים כתיקונם. אחר כך ארזה שוב את חפציה בתיק הגדול.

אם הכרטיסים המגנטיים נעלמו, פירוש הדבר שתצטרך לשלם לאוטובוס במזומן, ולא תוכל לקחת את העודף איתה. אלא אם כן העודף יהיה בשטרות, כמובן. אנחה פרצה מפיה. כל המסלול שלה היה מתוכנן לפרטי פרטים ונשמר באפליקציית המסמכים בטלפון שלה. היא יכלה לנחש כמובן את הכיוון הכללי, צפון, עד לחיפה, אבל ללא המכשיר הרגישה כאילו איבדה איבר מגופה.

כאשר חשה שזמן המנוחה שהקצתה לעצמה נמתח מעבר לראוי הכריחה את עצמה לקום למרות הבחילה והתשישות, וסחבה את התיק במעלה הרחוב עד לתחנת האוטובוס הקרובה. רוב הנתיבים היו ריקים. יום העבודה נגמר והאוניברסיטה והמוזיאונים התרוקנו מפוקדיהם. גבעת רם הפכה לעיר רפאים. למרות החשכה שפשטה, המדרכות עדיין הפיצו חמימות שנשארה עמוק בתוך האבן שמתחת לסנדליה. היה לה

סכום כסף מוגבל, היא ספרה שוב ושוב את השטרות שברשותה. לא מספיק בשביל מונית עד לחיפה. לכל היותר לכמה נסיעות באוטובוס פנימי, שתי נסיעות בין-עירוניות וכוס אייס קפה.

כשתכננה את המסלול היא לא ציפתה שתצטרך הרבה כסף – פרופיל בת השירות ברב־קו שלה העניק לה נסיעות חינם לכל הארץ, וזה כל מה שהיתה זקוקה לו. אך גם אם לא היתה מאבדת את חפציה, היא קראה מספיק ספרים כדי לדעת שמשעה שנתפסה היא לא תוכל להשתמש בטכנולוגיה מזהה, לא ברב־קו, לא באשראי ולא באייפון. המשטרה תאכן אותה בן רגע. אילו רק היתה מושכת מספיק כסף לפני היציאה לדרך, חשבה לעצמה כשקו 9 הגיע לתחנה והיא עלתה עליו. היא לא נערכה כראוי לסיטואציה שבה היא עשויה להיתפס או למרדף משטרתי, היא היתה בטוחה שהכול יעבור חלק. ההבנה שהלכה והתגבשה אצלה בשנה ורבע מאז שסיימה את חוק לימודיה, שמערכת החינוך הממלכתית־דתית אינה מכינה אותך לחיים האמיתיים, קיבלה אישור נוסף.

כאשר הנהג הושיט לה את העורף היא לא לקחה את המטבעות, לא היה לה מה לעשות בהן. "תתרום את העורף לצדקה", הורתה לו והמשיכה לעומק האוטובוס.

"מה? אה... אין לי קופת צדקה פה," ניסה להתווכח איתה הנהג. "רע מאוד שאין לך קופת צדקה," היא ענתה ולא שמה לב שהוא פשוט משך בכתפו והחזיר את המטבעות למחסניות שלהן.

כאשר פסעה לעבר אחד הספסלים הריקים חשה כיצד יושבי האוטובוס בוחנים אותה, ואז מסיטים את עיניהם לעבר החלון. זו היתה נסיעה ריקה יחסית, בין שני גלי הנוסעים של העובדים השבים לביתם לבין אחרוני הסטודנטים. איש לא זיהה אותה בתור בת השירות של הספרייה הלאומית, ניסתה לשכנע את עצמה. איש בטח לא שמע על התקרית. אבל למרות זאת חשה כיצד כתפיה מתכדררות לתוך עצמן, ואצבעותיה מיהרו לסדר את שולי השרוולים של חולצת הבסיס שלה. המגילה היתה כבדה, נוכחותה מוחשית ומתמדת. מחשבותיה של אופיר לא הפסיקו להתרוצץ. מעולם לא העלתה על דעתה שתעשה

משהו כמו שאילת מגילה עתיקה מן הספרייה הלאומית בלי ידיעת הבעלים. תהום עמוקה היתה פעורה בין אופיר שתכננה פריצה למחסנים ממוגנים לבין הנערה שכבר ביום הראשון של השירות ידעה ש"נחתה לא טוב".

בחיפה גרה אופיר בדירת שירות עצומה, גדולה פי שניים מן הדירה שנכנסה אליה לאחרונה בקריית משה. זאת היתה דירה בת שישה חדרי שינה, שניים מהם מרפסות סגורות שספק אם נבנו בהיתר בנייה. החדר שלה היה באחת המרפסות הסגורות, עם דלת זכוכית גדולה לחלק מהמרפסת שנותר בייעודו המקורי. בלילה הרביעי אחרי שנכנסה, בשלוש לפנות בוקר, זרקור אור גדול שאחת הבנות האחרות הביאה לדירה האיר ישירות לחדר שלה.

אופיר קמה טרוטת עיניים לעבר המרפסת, ושם גילתה חצי מדיירות הדירה יושבות וצוחקות בקולי קולות מסביב לסיר פסטה מוקרמת, בלוויית שני אנשים שללא ספק לא היו בנות.

אופיר ברחה בחזרה לחדרה, לבשה חצאית מעל מכנסי הפיג'מה, שלה והתגנבה למטבח. לימור עמדה לצד סיר נוסף, לבושה לחלוטין, כאילו לא הבחינה בשעה.

"מה קורה שם?" שאלה אופיר, "למה יש כאן בנים? אסור להכניס בנים לבניין!"

"תירגע, הם מהשבט שלי, לימור בחשה בסיר.

"הם לא אמורים להיות כאן! למה בכלל יש אור? השעה שלוש

לפנות בוקר!"

"יואב הוא החבר של אושר, קפץ לבקר אותה, והביא חבר. את

אוהבת קריוקי?"

"לא בשלוש לפנות בוקר."

"נו, בסדר, מה את כבדה?"

"אני לא כבדה, אופיר נאנקה, והתקשתה להסביר את האילמות

שהשתלטה עליה, את חוסר היכולת שלה להסביר מה בעצם כל כך מפריע לה. בבית הוריה ברעננה היא מעולם לא היתה צריכה לנסח טיעונים נגד מסיבות קריוקי בשלוש לפנות בוקר. היא אפילו לא ידעה שיש בעולם אנשים שזהו הבילוי המועדף עליהם לשעות אלה, ופתאום היא נמצאת איתם באותה דירה, ואין לה לאן לברוח, והחדר שלה מואר כבאור חצות היום ואף אחד לא חושב שזה מעליב או מפריע. "סליחה באמת שאני בסך הכול מנסה לשמור הלכה."

אם עד עכשיו לימור עוד ניסתה להעמיד פני סבלנית, עכשיו הלסת שלה ננעלה. "חמודה, מה שאת עושה זה לא לשמור הלכה. אין פה ייחוד, ויואב הוא החבר של אושר, ברגע שהיא תסיים את השירות היא מתחתנת. בניגוד אלייך." העקיצה היתה ברורה. "ראיתי איך את מסמסת לרב שלך באובססיביות. אני לא יודעת מה את מספרת לעצמך, שאת כזאת צדיקה, אבל כדאי שקודם תעבדי קצת על המידות שלך, נשמה."

כמי שקיבלה על עצמה להיות מן הנעלבים ולא מן העולבים ולקבל תוכחה מכול אדם, אפילו מן הנלוו שבנלוזים, אופיר חזרה לחדרה וניסתה לחשוב איפה המידות שלה צריכות עוד שיפור והידוק. עבודת המידות היתה מתחביביה העיקריים בחודש אלול. אחרי שש שנות חינוך באולפנה מן הטובות בארץ היא חשה שכמעט הגיעה לשיא מידותיה, והיא האמינה ששנת השירות בבית האבות תביא לידי גמר את בניית אישיותה כעובדת השם המוכנה להקים בית נאמן בישראל. אם הייתם אומרים לה באותו היום שלאחר שנה זו היא תמצא את עצמה חומקת ממרדף משטרתי עם חפץ בשווי מיליונים שנגנב ממוסד ממלכתי של מדינת ישראל, היא בוודאי היתה נעלבת עוד יותר משנעלבה מדבריה של לימור, ורומזת לכך שאולי תועיל לכם קריאה חוזרת בספר "חפץ חיים", אם לא כמה חזרות על "שמירת הלשון".

3.

קו 400 מבני ברק נכנס לתחנה המרכזית של ירושלים. אחרי שפלט את התכולה האנושית שלו ברציף המיועד לנוסעים, הנהג המשיך לנסוע לעבר הקומה השנייה, אל חניית הביניים. הוא דומם את המנוע ודלת האוטובוס נפתחה בנשיפה עייפה. הקומה העליונה היתה חשוכה למעט נורות ניאון לבנות מדי, והאספלט השחור בלע את האור. אדי הדלק והזיעה של הבטון העניקו למקום מראה של מאורת מפלצות ברזל ובנזין. הנהג פסע אל עבר אחורי האוטובוס ופתח את תאי המטען כדי לוודא שדבר לא נשכח.

צל שחור בצורה אנושית נזרק על תחתית תא המטען.

"לפני שלושה שבועות הסעת כיתה של ארבעים ילדים מתלמוד תורה עץ החיים. חמישה מהם חלו במחלות עיניים, ואחד התעוורר," אמר קול גברי מאחוריו.

"איזה צירוף מקרים מצער," אמר הנהג באדישות.

"יש לנו הסכם. אתם לא פוגעים בנו ואנחנו לא פוגעים בכם. הפרת

את ההסכם."

הנהג היה עדיין רכון מעל תא המטען הפתוח, בחשכה הסמיכה של החנייה, וידע היטב שאיש לא ישמע אותו אם יצעק. "אתה יודע מה אני ועדיין מנסה לאיים עליי," הפטיר בזלזול, ופרש את כנפיו למלוא אורכן. הוא הסתובב במהירות וניצל את ההדף כדי להטיח את בן האדם החצוף לאחור.

לנהג היו ציפיות מסוימות לגבי מראהו של אדם המודאג מגורלם של תינוקות של בית רבן, והבחור שהתגלגל על הרצפה בהחלט לא ענה עליהן. הוא לבש חולצה קצרה עם גלופת סיום מסלול וצווארון

גזור, מכנסי ברמודה ונעלי הרים. הפריט המפתיע היחיד במראה המינימליסטי שלו היה שרשרת כסף ארוכה על צווארו שממנה נתלה תליון כסף קטן.

הבחור התגלגל לאחור ונעצר במצב כריעה, בידי אקדח שלוף שכוון ישירות אליו. מסביב לקצה הקנה נקשר סרט נייר ארוך ועליו כתובות אותיות עבריות חסרות משמעות שאי אפשר להגות בקול.

הנהג הבין מיד שהמצב לא נוטה לטובתו וניסה לשנות את גור הדין. המילים החליקו והתנגשו זו בזו על לשונו. "אתה לא חייב להם שום דבר, גם ככה יש להם המון ילדים. מה אכפת לך בכלל?" "סבא שלי רב."

הקליע יצא מן הקנה, והאותיות נשרפו על הנייר, ואף קול או הד של הירייה לא נשמע. דניאל לא היה מאמין באלוהים גם אילו היה מתגלה אליו פנים אל פנים, אבל היה מאמין אדוק בעבודה יסודית. הוא הוציא מכיסו טלפון נייד והקיש הודעה באמצעות אגודלו בלבר. תוך כדי הקלדה הטלפון החל לרטוט, ודניאל קיבל את השיחה בהחלקת אצבע זריזה.

"בריוק באתי לשלוח לך הודעה, טיפלתי בו."

מן הצד השני נשמע דיבור מהיר ולבסוף הוא קטע את השיחה, "כן, אני ממש קרוב, לילדה לא יהיה לאן לברוח."

התור ליד עמדת הבידוק הבטחונית שבכניסה לתחנה המרכזית בירושלים התקדם בזריזות בשעה תשע בערב, וחבורת הנשים שלפניה הטילו את תיקיהן לתוך מכונת השיקוף בזריזות צחקנית ופטפטנית. המאבטח סימן לאופיר להתקדם ולפתוח את תיקה.

היא הניחה את התיק העצום על העמדה שלו, ובלב הולם פתחה את הרוכסנים. רק שלא ישים לב ולא יבחין בדבר, התפללה בשקט בלי קול.

המאבטח רפרף במבטו על החפצים שלה ואז נגע במכסה של קופסת הוויסקי. "מה זה?"

פניה של אופיר האדימו במהירות. "אני –"

"גלנפידין 15? כשאני הייתי בגילך לא הוצאתי שקל על משהו יקר יותר מערק איילים, וזה לפני שהעלו את המס! ילדי שמנת יש לנו היום..." הוא סגר את הרוכסנים ושילח אותה פנימה לתוך חלל התחנה.

היא הטילה את התיק על גבה וניסתה להסדיר את נשימתה בזמן שעלתה במדרגות הנעות מעל לדוכנים שמכרו כיסויי ראש וספרי קודש.

הקומה השנייה היתה עמוסה מסביב לרציפי הקווים לתל אביב, המוכרים עסקו בהורדת המסך על חנות הכול בשקל, ונעליהם האדומות של קבוצת חיילים השתלבו עם צבע המרצפות האדמדם-סגלגל מלוכלך של התחנה. אופיר הביטה ברציפים בהאשמה. היא היתה מסודרת, הכינה תוכנית להכול, אבל התוכנית שלה היתה נצורה בליבו של הטלפון שלה, שנעלם.

היא היתה זקוקה לתוכנית חדשה, חשבה בזמן שהביטה בלוח הדיגיטלי שהודיע על הקווים היוצאים ויעדם. האוטובוס האחרון לחיפה יצא בשמונה ארבעים, אם לא היתה מתעכבת היתה מגיעה אליו בדיוק מושלם.

אך לפני הכול, היא היתה זקוקה לטלפון. עובדי הרוכן של סלקום נראו מופתעים כשפנתה אליהם, כנראה לרוב קריאות החיזור שלהם אחר לקוחות לא נענו בכזו התלהבות.

"אני רוצה את המכשיר הכי זול שלכם."

"בדיוק הגיע האיפון החדש, ניסתה לשדל אותה המוכרת, "אפשר לחלק לשלושים ושישה תשלומים בלי ריבית והצמדה."

אופיר גיחכה. זה הטלפון שהיה לה לפני שיצאה לדרך. מייקל פרל חיבב גאדג'טים ונטה להעמיס אותם על בתו הקטנה מכוח ההרגל, אחרי שאחיה הגדולים התחתנו ועזבו את הבית. "לא תודה. את המכשיר הכי זול והכי פשוט שלכם. אפשר גם מכשיר לקשישים."

המוכרת המאוכזבת הושיטה לה קופסה לבנה עם לוגו של "נוקיה"
שעל עטיפתה תמונת נייד עם מראה קובייתי ומוצק.
אופיר פתחה אותה בלי גינונים מיותרים. "אני צריכה גם כרטיס
סים חדש."

המוכרת הנהנה והושיטה לה קבלה בסכום גבוה יותר משאופיר
תכננה להוציא. אופיר נשכה קלות את שפתיה ושילמה. היה עליה
להגיע לחיפה כמה שיותר מהר, לפני שיתפסו אותה או שייגמר לה
הכסף.

ברגע שהכניסה את הסיים החדש למכשיר מיהרה לשלוח הודעה
למספר שזכרה בעל פה:

*שלום כבוד הרב, לבנות שירות יש נסיעות חינם.
איכדתי את הרב־קו שלי. האם מותר לי לעלות על אוטובוס?*

כאשר הרימה את ראשה מן המסך הקטן, הבחינה בבחור בלונדיני שבחן
אותה מרחוק. אדם אחד או שניים שחלפו על פניה קטעו את קשר העין
ביניהם, אבל הוא בהה בה ולא זז, אחת מידי נחה על צד חגורתו.
היא הכריחה את עצמה להמשיך ללכת, אף שליבה החל לפעום
במהירות, ואצבעותיה נעשו דביקות. אחיזתה בטלפון הנייד שלה
התהדקה, עד כדי כך שיכלה לחוש את הסדק שבין שני חלקי הכסות
של המכשיר.

לו רק היתה מקבלת כבר את התשובה של הרב, חשבה לעצמה
בזמן שניסתה להיעלם בין האנשים שעמדו בתור הארוך לקו 405 לתל
אביב.

לרגע חשבה שהצליחה להיפטר מן הבחור המשונה, ושוב הפציע
לצד דוכן הנקניקיות, עם אותו מבט ממוקד מטרה. כאשר הבחין בה
הצעדים שלו נעשו מהירים יותר, באופן שהבהיר שלא מדובר בטעות.
הוא באמת עוקב אחריה.

היא שוב נזכרה בשברון לב בתוכניתה להגיע לחיפה באוטובוס
ישיר. אולי עדיף לה בכלל לשנות מסלול? אולי המשטרה פרצה

למכשיר שלה והצליחה לאתר את תוכניותיה? אולי האיש הזה הוא שוטר סמוי? היא ניסתה להחליט במהירות מה עליה לעשות. לעלות על אוטובוס לתל אביב ולהמשיך משם לחיפה? הרציף היה עמוס, ואולי לא ייוותר מקום עבורה, והדלת של האוטובוס תיטרק בפניה והיא תיתפס. אולי גם בתל אביב האוטובוס האחרון לחיפה כבר נסע? לא עלה על דעתה לכרוך אוטובוסים מתל אביב כשערכה את תוכניותיה.

אופיר הבינה שכנראה לא תקבל תשובה מן הרב בזמן. לכן לא נותר לה אלא לעשות דברים בדרך הרגילה. היא יכלה לגרום לעצמה להיעלם ולהופיע מחדש, אך התשישות שנלוותה לקפיצת הדרך הקודמת הפחידה אותה. היא העדיפה להיתפס מאשר לעלות על אוטובוס בלי לשלם ולא היה לה הרבה כסף.

אוטובוס נכנס לרציף שעמדה לצידו, על הלוח האלקטרוני נכתב "ים המלח – סדום". ההזדמנות לאבד את רודפה, ואולי גם לכלכל את מי שאולי עוד בעקבותיה, קסמה לה. ברגע שגמלה בליבה ההחלטה היא נאחזה בה, וממילא היתה האפשרות הטובה ביותר מבין האפשרויות המבולבלות והמקוטעות האחרות שעליהן חשבה ברגעי הלחץ האלה.

היא עלתה בזריזות לאוטובוס ושילמה. כאשר התיישבה במושב מאחורי הדלת האחורית, ראתה מבעד לחלון את הבחור הבלונדיני רץ לעבר שער הרציף כדי לתפוס אותה, אולם הדלתות נסגרו והאוטובוס יצא מן התחנה.

אופיר נשענה לאחור במושבה ונשמה לרווחה. היא לא היתה מורגלת במרדפים מן הסוג הזה. בשיעורי התעמלות היא נהגה לשבת בצד. הפעילות הגופנית הרצינית ביותר שהשתתפה בה היתה משחקי "חיי שרה" בחזית הקרוואנים של האולפנה. עינת, חברתה הטובה ביותר, תמיד היתה יותר ספורטיבית ממנה, מסוג הנערות שמסוגלות להעביר פעולה בבני עקיבא, לנהל מפקד וגם לצעוק לתוך הלילה בשבת ארגון. אחרי שעינת החלה את השירות הלאומי שלה כקומנדנית שיחות הטלפון שלהן נעשו שטחיות. עינת היתה מדברת

ללא הפסקה על הפעולות שהיא מעבירה, ועל כמה מסע ההכנה למדריכים היה משמעותי. כשאופיר היתה מצליחה להשתחל לתוך דבריה ולשאול אם היא תהיה ברעננה בשבת, עינת כמעט תמיד אמרה "לא, ממש לוחצים עליי פה להישאר כמה שיותר שבתות. את יודעת, ממש חשוב לסניף שהחניכים רואים את הקומונרית שלהם." ואז היא היתה מהססת, ואופיר תהתה אם באמת כל כך חשוב לסניף לראות את הקומונרית שלו, או שגם לה יש רכזות שחשוב להן לראות את הקומונריות שלהן.

עינת לא עזבה את מחשבותיה בזמן שבחנה את המסך שמעל לנהג. אחרי "עזאזל" ו"פיי-הארמה", "סדום" היתה התחנה האחרונה, במועצה האזורית מגילות ים המלח. היא הכירה את מתחם המלונות ליד ים המלח. משפחתה נהגה לנסוע לשם מפעם לפעם, בעיקר כאשר סבה וסבתה הגיעו מאמריקה והוריה רצו להרביץ בהם קצת ציונות. בשנים האחרונות סבא וסבתא נסעו פחות ופחות, עד שסבא נפטר, וסבתא רוז שרדה בקושי את השבץ הראשון שלה. אופיר הרחיקה את המחשבות הללו ממוחה. היא ידעה היטב שאף אחד מאחיה לא יבוא לאסוף אותה מים המלח סתם כי עלתה על האוטובוס הלא נכון. האם כדאי לה לרדת ולהחליף אוטובוס לכיוון חיפה? היא שוב הלכה לאיבוד במבוך של תוכניותיה. לא, אם באמת המשטרה תפרוץ לטלפון שלה עדיף שתבלבל אותה כמיטב יכולתה.

אולי היא סתם דמיינה את המרדף הזה? היא שחזרה את תנועותיה בתחנה המרכזית. השיער של הבחור היה ארוך מדי בשביל שוטר, בעצם, הוא היה צעיר מכדי להיות שוטר בכל מקרה. אולי הוא סתם סטלן שגם מנסה להגיע לים המלח ופספס את האוטובוס שלו, ניסתה להרגיע את עצמה. קודם כול להירגע. הכי חשוב שלא תיתפס, אחר כך היא כבר תמצא דרך להגיע לחיפה. כל שעליה לעשות הוא לרדת עוד שתיים-שלוש תחנות ואז לנסות לעלות על אוטובוס לתל אביב. בתל אביב בטח יהיו עדיין אוטובוסים לחיפה, ואם לא אוטובוס אז אולי תצליח לתפוס את הרכבת האחרונה. אופיר השעינה את ראשה על השמשה והתנועה של האוטובוס ערסלה אותה בעדינות. אחרי פרצי

האדרנלין של המרדף ושאריות התשישות שסחבה מאז קפצה את הדרך היא חשה כבדה, כאילו היא שוקעת לתוך הריפוד של המושב. אולי לא תרד בתחנה הזאת, חשבה לעצמה כאשר ראתה את הרכבת הקלה זוחלת לצד האוטובוס כמו זחל מתכתי ענק. אולי רק בתחנה הבאה.

היא התעוררה בבת אחת כאשר החלונות של האוטובוס השקיפו על המחלפים הגדולים של מעלה אדומים, משום שהטלפון שלה צפצף. היא התעוררה כאילו מישהו דרך לה על הקבר ותחושה של החמצה מילאה אותה. איך תגיע עכשיו לתל אביב? איזה טיול מיותר. אם כי, אולי גם זו לטובה? ניסתה לשכנע את עצמה בעיקר כדי שלא תשקע בהלקאה עצמית. איש לא יעלה על דעתו לחפש אותה בים המלח.

בכל מקרה, זאת לא תהיה נסיעת האוטובוס האחרונה שלה בדרך לחיפה. משום כך הוציאה מכיסה את הטלפון וקראה את תשובת הרב בקפדנות כמה פעמים:

יש לומר זאת לנהג ולפעול על פי נהלי החברה

בטח כדי שהנהג לא יסתבך אם יעלה פקח, אופיר חשבה לעצמה. אם כך טוב ששילמה על אף כספה המתמעט והולך. המחשבה להתעלם מהודעת הטקסט לא חלפה במוחה. כמו רפלקס, שעובר דרך עצבי עמוד השדרה ומדלג לחלוטין על ההחלטות המודעות. כך עושים. כך נוהגים. זו דרכו של עולם.

האוטובוס היה ריק כמעט לחלוטין כאשר יצאו מירושלים. כמה נוסעים התחלפו בתחנה של צומת אלמוג, אולם היה משהו מוזר בשותפיה לנסיעה. היו שם נערות עם שיזוף על גבול הארגמן. הן נופפו בכלונד שהיה בהיר מכדי שיהיו ישראליות, והתנועה גרמה לאופיר לחשוב לרגע שנחשים קלועים בשערן. לצידין עלו בחורים עם מזוודות ומעילים שחורים למרות החום והעונה, והצללים גרמו לבגדיהם להיראות כאילו יש להם שמונה שרוולים. אופיר התחפרה

עמוק בכיסאה וחיבקה את תיק הגב שלה. היא סתם עייפה, שכנעה את עצמה. התאורה האפלולית של האוטובוס עושה דברים משונים. ליל הכוכבים המדברי ודאי קסם לתיירים, אולם ככל שהאוטובוס הלך והעמיק לתוך גבעות הטרשים, תחושת חוסר הנוחות הלכה והשתלטה עליה. היא נסעה במסלול הזה באור יום עם משפחתה בעבר ואז כל שראתה היו אבנים, כבשים ובתי חמולות בדואיים מגרוטאות. הפעם למרות האפלה ראתה יותר משרצתה לראות: הרוח העיפה את החול בצורה של נשים שעמדו ופטפטו זו עם זו, ויצורים קטנים ושחורים התקבצו על ראשי הגבעות ונמלטו לתוך מחילות קטנות כאשר האוטובוס חלף על פניהם. אולי אלה סתם שפני סלע, ניסתה להרגיע את עצמה, אף שלשפני סלע אין קשקשים בוהקים באור הלבנה. שנת השירות הראשונה שלה שינתה בתוכה משהו. חלומותיה התמלאו במסדרונות צבועים בירוק תפוח מוסדי ודלתות שידיותיהן לא נענו למגע ידה. כשסוף-סוף היתה מצליחה לפתוח את הדלת האחרונה במסדרון, מצאה את עצמה מתעוררת במיטתה בדירת השירות בירושלים, כשהדבר האחרון שהיא זוכרת הוא ענן חלקיקי אפר ועפר עף לכיוונה. הכול היה קשור. אילו היתה עושה פחות טעויות אולי כל זה לא היה קורה.

כאשר האוטובוס עצר בתחנת קיבוץ קליה רוב התיירים ירדו, מצביעים בהתרגשות על השלט החום שהכריז על שביל הגישה לעבר קומראן. הם לקחו את התיקים הכבדים ואת העליצות שלהם וירדו במדרגות האחוריות. אופיר הביטה בהם בהיסח הדעת וחשבה לעצמה שזו שעה משונה מאוד לתייר ולתור בה את הארץ. לפתע ראתה במעבר את הבחור הבלונדיני מהתחנה המרכזית עולה מן הדלת הקדמית. מיד זינקה על רגליה והתכוונה להצטרף ליוורדים. אלא שהפעם הדלת נסגרה עליה וכלאה אותה בפנים עם הרודף שלה.

“נהג! נהג!” היא החלה לצעוק, בתקווה שהדלת תיפתח שוב. יד כבדה חסמה את פיה, קול גברי לחש באוזנה: “תהיי בשקט

או ש –”

הוא נאנק ושחרר את פיה כאשר הסתובבה בחדות וחבטה בפניו בתיק הגב הכבד שלה. "אל תיגע בי! אני שומרת נגיעה!"
 ברגע הראשון הוא פשוט נראה המום, והעיניים השחורות שלו התעגלו לגודל של מטבעות חצי שקל. מקרוב הבינה אופיר שהוא מבוגר ממנה בשנה או שנתיים לכל היותר. היא לא התכוונה לוותר על היתרון הקטן שהשיגה. היא דחפה אותו הצידה ואז זינקה במעלה המדרגות. האוטובוס היה סגור ומסוגר, ולמעט קשישה אחת שישבה במושב שמאחורי הנהג לא היו עוד נוסעים.

אופיר שעטה לעבר קדמת האוטובוס שהקיף את הכיכר וחזר לכביש המתפתל בין הרי סדום. "נהג! תעצור! לא הספקתי לרדת בתחנה הקודמת."

אולם המילים נעלמו מפיה כאשר הגיעה לחזית האוטובוס. איש לא ישב מאחורי ההגה, שהתנודד ימינה ושמאלה בקפיצות קטנטנות ואוטומטיות. הכביש נע תחתיהם במהירות אובדנית, הגבעות מתחלפות בחול ובגבעות נוספות.

הבחור הגיע אליה שניות אחדות לאחר מכן. למרבה הפלא הוא לא נראה מופתע כמוה. יתר על כן, הוא לא ניסה לעצור את האוטובוס הדוהר קדימה אלא הסתובב לאחור, אל עבר ספסליו האחוריים.

החלונות היו מלאים בלילה ושביל החלב נראה היטב למרות התאורה הכתומה של הכביש. האוטובוס עצמו היה אפלולי למעט שני פסי האור התכלכל שעל רצפתו וכמה אורות נמוכים בחלק מן המקומות. במעבר, בין שני טורי המושבים, עמדה אישה זקנה, פקעת שיער גדולה כרוכה על עורפה. עורה כהה משמש, ועיניה ממצמצות. בגדיה היו ארוכים וחמים וכיסו כל סנטימטר מעורה למעט פניה. הפריט המשונה ביותר בהופעתה היו נעליה, פלטפורמות גבוהות וכבדות כשל נערה מתבגרת.

"את מחזיקה במשהו שאינו שייך לך, ילדה," הזקנה פנתה אל אופיר בקול מתוק וחביב מדי. אילו היה לסירופ אקמולי קול, כך הוא ודאי היה נשמע.

האוטובוס היטלטל באחד מן העיקולים מעל למצוקים ולבולענים

של ים המלח וגרם לאופיר להיאחז במעקה הברזל שלצד מושב הנהג הריק. הבחור הזר שלצידה היה יציב יותר ממנה, ולמרות שרק לפני רגע היה מוכן לתפוס את אופיר, הוא העביר את כל תשומת ליבו אל הקשישה.

יד גרומה בעלת אצבעות ארוכות וזוויתיות הושטה לעבר אופיר, צללי האור הכחול גרמו לעורה להיראות אפרפר. "תני לי את המגילה הזאת, ילדה," הזקנה אמרה בקולה הסכריני. "תני לי אותה ואיש לא ייפגע."

אופיר פתחה את קופסת הגלנפידוך ששמרה בה את המגילה. "שלא תעזי," האיש נוף בה בחריפות. הוא נפנה מיד לאישה הזקנה, כבטוח שאופיר תציית לו. "את, איך את מעיזה להפר את ההסכם?! כשהמלך ישמע על –"

"אשמדאי נפטר מן העולם לפני כמה שעות בליפתא," חיוכה של הזקנה התרחב באופן לא טבעי לפנים הקטנות והמצומקות, "הוא לא ישמע שום דבר בקרוב."

הבחור שרק לפני כמה רגעים נראה בוטח ויציב קפא מעט, וגבותיו הבהירות התעקלו.

אבל הזקנה, שעד עתה היתה בסך הכול קשישה עם נעליים משונות ושלווה מפחידה ביחס לעובדה שהם עמדו באוטובוס ללא נהג בלב אחד הכבישים המסוכנים בארץ, לא התכוונה להודיע לו מתי ההלוויה או לבקש שיביא בורקס לשבעה. פקעת שערה נפרעה וגלים אפורים גלשו לאורך גופה. באור השבור של תאורת הביטחון, פניה התעגלו ועיניה העמיקו לשני חורים שחורים. מעיל הצמר הארוך שלבשה התעוות כאשר פרצו מתוכו כנפי עור שחורות והטיל צל שחור על המעבר. אפילו מבעד לחושך חסר הכוכבים שבתוך האוטובוס יכלה אופיר לראות שפיה של הזקנה-לשעבר הידקק והפך לחתך חד בפניה.

קולה נעשה מתוק עוד יותר, מזכיר שיר או זיכרון ילדות נעים. "תני לי את המגילה, ילדה יקירה ואהובה."
"אני לא יכולה, לקחתי אותה בהשאלה ואני צריכה להחזיר אותה,"

אופיר ענתה בנוקשות, אף על פי שחשה חוסר נוחות לסרב בחוסר נימוס לקול כה ענוג.

היצור נראה מופתע, ככל שעניינים שחורות ופה דק כל כך יכולים להיראות מופתעים.

גם הבחור לצידה פלט, "את יכולה לראות אותה?" הוא הסיח את דעתה של אופיר לרגעים ספורים בלבד, והמפלצת שמולם ניצלה את הטיית הראש הקלה שלה כדי להתנפל עליה. הציפורניים החדות שיספו את מושבי האוטובוס והשאגה שפרצה מפיה שרטה את עור התוף של אופיר בתדר לא אנושי.

תנועתה בקושי נקלטה בעיניה של אופיר באורות הגוססים. היא חשה בכאב כשהאוויר נגע בפצע פתוח. נדרשו לה כמה רגעים להבין שהמפלצת שרטה את פניה ואת היד שאחזה במגילה. וודאי היתה מרטשת את זרועה לגמרי והמגילה היתה נופלת אלמלא הבחור שזינק קדימה והדף את המפלצת בגופו.

הזקנה הטיחה אותו לאחור בלי גינונים מיותרים, ועיני החור העמוקות בפניה חזרו להתמקד באופיר. אופיר ידעה שאין לה מספיק זמן לפרוש את המגילה על ברכיה ולחפש את ההנחיות הנכונות שבאמצעותן תוכל לגרש אותה, ונאחזה בקלף כמו בחבל הצלה.

קול נפץ חד גרם לה לפלוט "שמע ישראל!" הדמות המעוותת שאגה שוב, אבל הפעם מכאב, ואצבעותיה החלו לפרס.

הבחור, שהיה מוטל על גבו באחורי המעבר באוטובוס, אחז באקדח ומשום מה המראה החריד אותה עוד יותר מהמפלצת שמולה, שהמשיכה לייבב ולצווח, מתפתלת מסביב לעצמה כמיחלת לגרום לפצע האלים למראה שנפער בגופה להיעלם. הבחור הזדקף במקומו ונראה מוכן לירות בה שוב.

בצווחה אחרונה היצור זינק באוויר, כנפיו נפרשות וממלאות את כל המרחב שבין שני חלונות האוטובוס. הוא קרע את תקרת המתכת באותה קלות שבה אופיר היתה קורעת כיסוי אלומיניום מעל תבנית שניצלים במקרה, ונעלם.

"ס'אמק", הזר קילל באופן שגרם לאוזניה לצלצל, "עכשיו כל שד ברדיוס של קילומטרים ישמע עלינו."

הנשימה של אופיר לא הספיקה לחזור לקצב רגיל לפני שטלטלה נוספת הרעידה את האוטובוס וגרמה לה למעורר אל הרצפה. גם הוא נאבק בהדף התנועה ונאחז בגבי המושבים שעל פניהם חלף כדי להתקדם. היא אספה את המגילה במהירות ונעמדה לפני שהגיע אליה. שניהם הביטו לעבר ההגה, שעכשיו כבר לא נע ברכות אלא היטלטל הנה והנה.

הבחור התיישב על מושב הנהג שמאחורי ההגה המשתולל וניסה להשתלט עליו. הוא רמס את הבלמים בכל כוחו אך דבר לא קרה. "אנחנו חייבים לרדת, לפני שנעוף מהצוק," קרא, והיא הנהנה בהסכמה, אף שלא בטחה בו כלל.

האוטובוס המשיך לשעוט במורד הכביש בפראות, הולך וסוטה בכל פעם לעבר גדר המתכת הסמלית שגידרה את העיקולים החדים. המחזה היה מעורר יראה לו היה חלק מסרט, אבל אופיר לא רצתה להיות חלק מהסרט הזה.

חוץ מזה, סרטים הם ביטול תורה.

לרגע אחד היא שקלה להסתלק כלעומת שבאה ולהשאיר מאחור את הבחור הזה שרדף אחריה והפריע לה במשימתה. היא יכלה פשוט להשתמש במגילה שבידיה ולהיעלם מן האוטובוס הקטלני. לא היה לה זמן לשלוח הודעה לרב ולשאול אם מותר לה, אך היתה לה תחושה שהרב לא היה מתיר לה להשאיר את הבחור הזה מאחור.

היא מלמלה "למדני חוקיך" מתחת לאפה, תפסה בכתפו של הבחור הזר ושניהם נעלמו.

האוטובוס הריק המשיך לדהור במהירות, קרע את גדר השול המתכתית והידרדר על המדרונות של הרי סרום הנושקים לים המלח. הוא התרסק על האבנים בתחתית, ולצערם של כל הצופים במחזה לא התפוצץ ולא עלה בלהבות השמימה.

יהודית קגן

חַרְשֵׁתָא

שְׁתִּים

בית הוצאה לאור

Judith Kagan

WITCH

Copyright © 2024 by Judith Kagan

All Rights Reserved

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית © תשפ"ד 2024 יהודית קגן

עורכת הספר: אורנה לנדאו

עריכת לשון: צפי סער

גהה: כנרת הלוי

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב העטיפה: אפרת לוי

ציור עטיפה: אופיר שריף

בספר ציטוט מהשיר – "עשוי מאותיות" מאת חיים גורי.
© כל הזכויות שמורות למחבר ולאקו"ם

הספר ראה אור בסיוע מרכז הספר והספריות ובתמיכת משרד התרבות

הודפס בדיגיפרינט זהב בע"מ

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונה של המחברת. שמות השדים בספר לקוחים מספרות התלמוד והמדרש ומקערות השבעה כבליות. כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

Printed in Israel 2024 | נדפס בישראל 2024

מסת"ב 978-965-93134-7-1 ISBN